ІЗ СЕРІЇ «КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ»

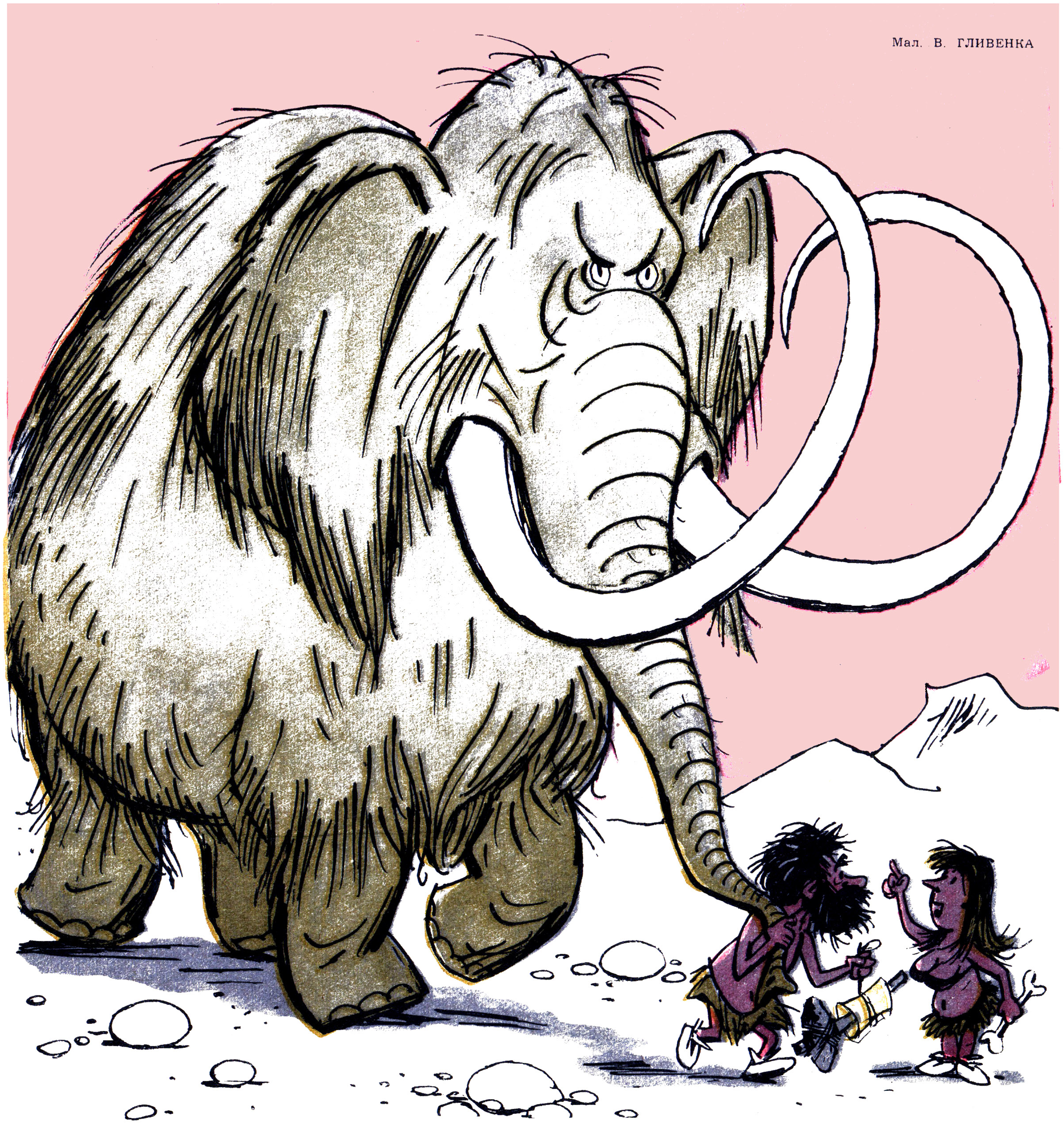

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Нащо це ви мамонта купили?
— Це мені в «нагрузку» до сокири дали.

ПЕРЕЦЬ

№ 19 (821). Рік видання 43-й Ціна номера 12 коп. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1969

Телеграфне агентство Перця

ЗАЯВА ТАП

Перець одержав із Золотоноші на Черкащині посилку з лимонадом. Випустив його цех безалкогольних напоїв місцевого винкомбінату. Стінки пляшок зсередини вкриті такою стійкою цвіллю, що її не може змити навіть лимонад.

У листі до посилки золотонісці пишуть: «Вибач, що надсилаємо тобі цю нудоту. Зроби, Перче, ласку, занеси на «Дошку заслужених бракоробів» директора комбінату І. Д. Спицина. Може, хоч після цього він перестане частувати нас такою каламуттю».

ТАП уповноважено заявити, що Перець не зможе занести І. Д. Спицина на свою «Дошку заслужених бракоробів». Рано.

НА НАУКОВИХ ПАРАЛЕЛЯХ

м. ОСТЕР Чернігівської області. Як відомо, антропологи змогли за черепом створити портрет первісної людини. Аналогічний метод застосувало Остерське споживче товариство. Завізши у 1967 році матеріали для будівництва продуктової крамниці і кинувши їх напризволяще, товариство пропонує пайовикам: дивіться на цеглу і уявляйте собі нову крамницю.

ПОПЕРЕДУ — ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ

с. КОВАЛІВКА НА ПОЛТАВЩИНІ. Полтавський ремонтно - будівельний відділок тресту «Оргводоканал» відкрив перед жителями Ковалівки захоплюючі перспективи. Прокопавши через село канаву для водопроводу і полишивши її з минулого року у незайманому вигляді, будівельники стимулювали розвиток нового виду спорту — стрибків через канаву. Як повідомляє наш кореспондент, керівництво відділку пропонує включити ці стрибки у наступні Олімпійські ігри.

ПОВНОЛІТТЯ

НОВОАМВРОСІЇВКА Донецької області. Тут у недобудованому клубі цементного заводу зібралися відсвяткувати своє повноліття юнаки і дівчата, що народилися в день закладки фундаменту цієї будови. Начальник Амвросіївського БУ-213 запевнив присутніх, що він зробить все від нього залежне, щоб до завершення будівництва виросло ще одне покоління.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

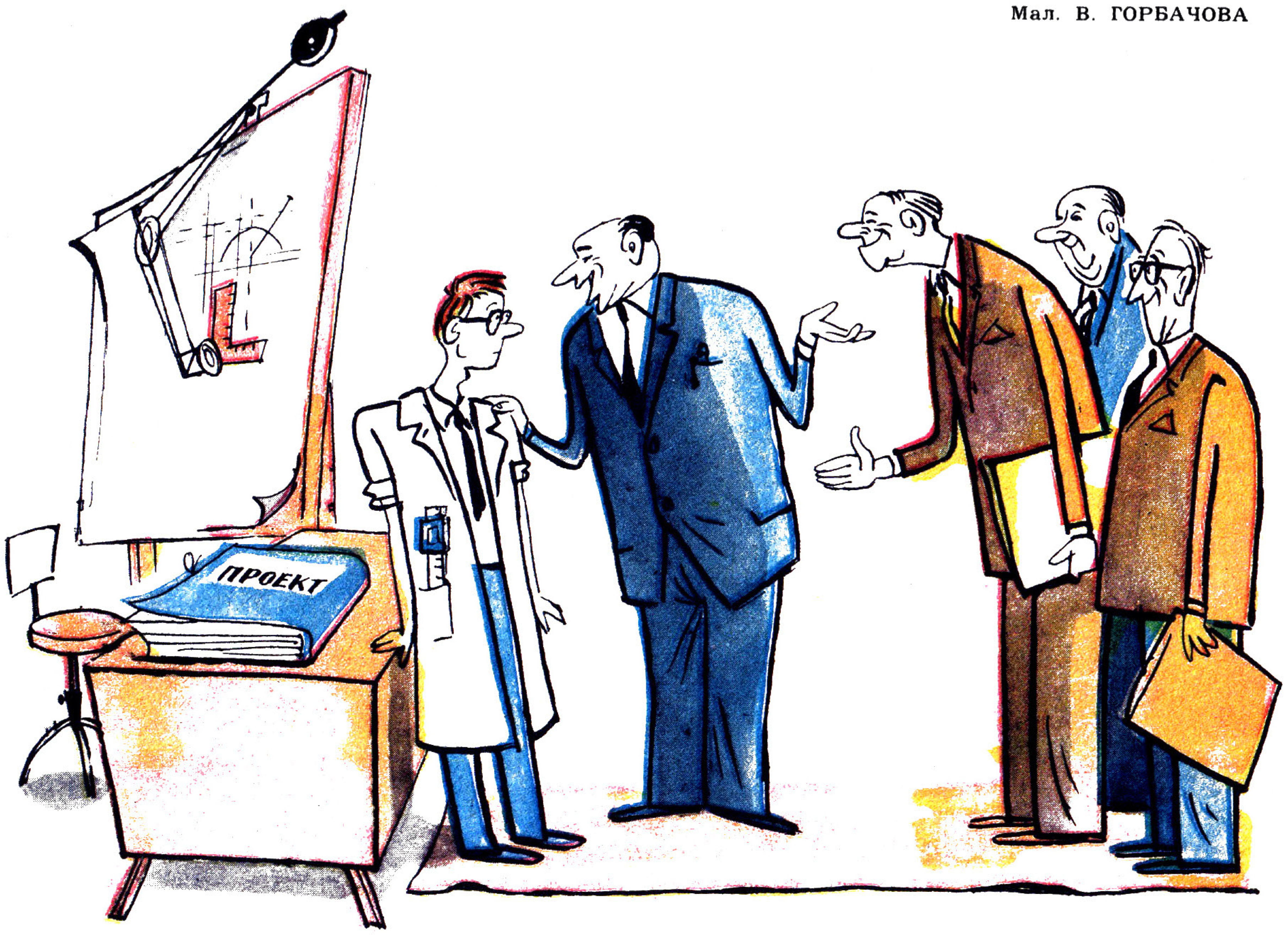

— З вашим проектом ми познайомилися і схвалили його. А тепер познайомтесь з вашими співавторами!

Василь ГОЛОБОРОДЬКО

ЗНАЙОМИЙ ПОЧЕРК

— Куди це ти біжиш, моє серденько? —
Спинила Мотря Галю край села.
— Та кажуть, що райспілка багатенько
Товарів різних, всяких завезла.
Що єсть і кофточки, і гарні черевики,
І для дорослих, і для дітвори.
І, як ніколи, вибір є великий
Того, що треба літньої пори.
Єй-єй, таке давно вже в нас бувало.
Чи мо' в райспілці новий голова?
Ну, прощавайте! — І мерщій помчала,
А Мотря зблідла при оцих словах.
Аж гульк, сусідка Варка йде з крамниці.

Несе на плечах добрих два вузли.
А Мотря їй: — Агов, моя сестрице!
Якого краму в лавку завезли?

— Та хай їм біс! — махнула та рукою. —
Кожухи, ковдри, валянки, шапки.
Те, що потрібне нам було зимою,
Везуть улітку, літнє — навпаки.

— Ну, й слава богу! — Мотря обізвалась. —
Якщо не теє знову завезли,
То все гаразд... А я перелякалась;
Подумала, що свата вже зняли.

ПОДАРУНОК НА ІМЕНИНИ

— Щоб я твоєї підлої сестри
У себе в хаті більш не зустрічала.
І ти за неї горло не дери! —
Тетяна чоловікові кричала.
— Ну, що ти лаєшся, серденько, день при дні? —
Озвався чоловічок до дружини.
— А ти поглянь ось, що вона мені
Учора принесла на іменини!
Шматок матерії, неначе на мерця.
Дешеве і благеньке, як із вати.
Та щоб їй вік гикалось без кінця,
Як отакі дарунки дарувати!
А більше всього довело до сліз
Те, що вона так гидко схитрувала:
Всучила той самісінький відріз,
Що я їй рік тому подарувала.

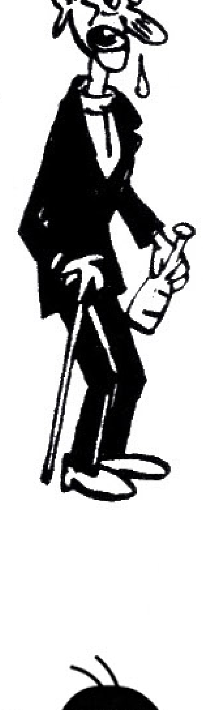

СПОХВАТИВСЯ

— Це ти моє здоров'я підкосила! —
Кричав на жінку збуджений Степан. —
Ти винна, що й ходить мені несила.
І в сорок літ уже я дідуган.
Що все волосся вилізло з корінням,
І день і ніч пече мене гастрит,
Що сиплеться із мене трухлятиння
І втратив я і сон, і апетит.
Що вже й печінка безнадійно хвора,
А серця навіть чудо не спасе.
І лише лікар підказав учора,
Що це горілка вплинула на все.
А ти які точила теревені?!
Одно мені кричала кожен день,
Що випивка впливає на кишені,
А що бере здоров'я — ні телень

м. Полтава.

PENGUIN2197

На поточку прала, на горбочку клала...

Що б там не говорили, а оте кустарне, глибоко індивідуальне прання на поточку мало свої переваги. Звичайно, продуктивність не та і трудомісткість виробничого процесу значна, але молодиця, яка складала випрану білизну на горбочку, ніколи не сушила собі голову проблемою запасних частин. Вона просто сушила білизну, бо єдиний механізм, який вона мала,— праник — запасних частин не потребував і роками працював безвідмовно.

Проте у наш вік індустріалізації всіх галузей людського буття з праником дуже не розбіжишся. Тому то й доводиться вдаватися до послуг так званих банно-пральних комбінатів чи фабрик-пралень.

Газети люблять розповідати своїм читачам про високу індустріалізацію служб побуту, про автоматизацію, механізацію, інтенсифікацію і т. д. і т. п. З деяких статей випливає, що без втручання електронно-лічильної машини тепер звичайнісіньку скатертину і не випереш. Причому газетярі люблять оперувати цифрами, які свідчать про те, що коли всі підштаники, випрані Н-ським банно-пральним комбінатом у третьому кварталі, викласти в одну лінію, то ними можна тричі обгорнути земну кулю по Грінвічському меридіану.

Все це, звичайно, так і все це, звичайно, правильно. Цифри не завищені і не «липові». Але скільки доводиться витратити сил, нервів і поту, поки оті випрані підштаники тричі обгорнуть земну кулю!

У Києві є 6 банно-пральних комбінатів і Подільська фабрика-пральня № 1. Для півторамільйонного міста, скажемо одверто, це не дуже густо. Але на першому плані тут біда не кількісна, а якісна. Можливо, що навіть сім пральних «точок» могли б задовольнити потреби в чистій білизні як окремих громадян, так і цілих організацій, коли б вони були по-справжньому оснащені.

Для прикладу зайдемо на Дмитрівський банно-пральний комбінат. Він не найгірший і вже ж, звичайно, не найкращий. Не треба бути спеціалістом-експертом, щоб переконатися, що умови праці тут, м'яко кажучи, не дуже сприятливі для бурхливого трудового ентузіазму.

Підлога у пральному цеху вся в ямах, і важкі візки з мокрою білизною там постійно буксують. Вентиляція погана. Барабани пральних машин, ввімкнувшись, не вимикаються, а вимкнувшись, не вмикаються. Ручки біля цих барабанів припасовані мотузочками. Центрифуги або не працюють, або працюють так, що плакати хочеться. Котельня в аварійному стані. Котлонагляд робить надцяте і останнє серйозне попередження...

— А подати сюди головного інженера комбінату товариша Пироженка!

Але товариша Пироженка «подати» ніхто не зможе, бо він, змилений і захеканий, мотається по місту в пошуках якогось трибка.

— А подати сюди начальника постачання міського управління комунального обслуговування товариша Лева!

Товариш Лев до наших послуг. Він пояснює, чому головний інженер весь час у «бігах». Головний інженер в порядку приватної ініціативи вимолює по якихось установах та організаціях різні залізячки, без яких не хочуть працювати пральні машини. Останній раз т. Лев постачав запчастини комбінатам рік тому, а перспективи одержати запчастини в цьому році дуже смутні і невиразні.

Подільська фабрика-пральня № 1 значно краще устаткована новими машинами, але й тут із запчастинами заріз. Різні підшипники, шестерні доводиться замовляти в приватному порядку у «добрих дядів».

Тісно на фабриці, тісно й на Дмитрівському комбінаті. Ніде складати брудну білизну, ніде складати випрану. Тут горбочком не відбудешся. Понад 70 тонн брудної білизни накопичується на комбінаті, а тут раз у раз виходять з ладу машини, і якість прання нікудишня.

Та є у всіх комбінатів і фабрики один страшний бич, який називається «непобут». Тут треба дещо пояснити, і ми це охоче зробимо. Десь, колись, чиясь вельми мудра голова додумалась поділити білизну на «побутову» і «непобутову». Скорочено — «побут» і «непобут».

До «побуту» належить прання білизни окремих громадян, білизни з гуртожитків, піонерських таборів, будинків відпочинку.

Випраний «побут» твердо лягає в план, і прогресивка собі капає.

А «непобут» — це білизна з їдалень, кафе, залізниці, аерофлоту, медустанов тощо.

І от у розрізі плану ця білизна взагалі білизною не вважається. Ні брудна, ні випрана. Ти її випереш, а в плані вона не значиться, отже, й роботи ніякої, виходить, не було, і прогресивки не жди.

Цілком зрозуміло, що всі комбінати одбрикуються від того «непобуту» руками й ногами.

А хто ж той «непобут» мусить прати? Молодиця на поточку з праником? Вона, мабуть, відмовиться. Або зажадає якихось особливих запчастин до праника, а з ними, самі бачите, заріз.

Г. ЛОЗУН.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Ця новенька якась ненормальна: всім посміхається!

Операція «25»

ГУМОРЕСКА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Чому не преміюєте?! Я вже три дні в рот не беру!..

В одній із кімнат міліції за письмовим столом сидів молодий чоловік у модній куртці з «блискавкою» і задумливо перечитував віддрукований на машинці лист:

«Слідчому карного розшуку С. Івашко.

Кіностудія просить Вас проконсультувати ряд епізодів детективного фільму «Портфель з монограмою».

Режисер-постановник
Портупеєв».

Від цього заняття власника модної куртки відвернув спочатку скрип дверей, а потім — поява в кімнаті приємного вигляду молодої особи з великими синіми очима.

«Ой, ненько рідна! — подумав молодий чоловік, стрімко підводячись із стільця. — В житті не бачив таких очей», — а вголос мужнім баритоном сказав:

— Заходьте, прошу вас. Чим можу бути корисний?

— Добридень, — промовила дівчина й, секунду повагавшись, додала: — Бачите, річ у тім, що я...

— Зрозуміло, — проникливо кивнув молодий чоловік і знову влаштувався за столом. — Крадіжка? Пограбування? Вбивство? Та ви сідайте, не соромтеся, — він показав на диван, що стояв під вікном.

Наполегливість молодого чоловіка справила, мабуть, належне враження. Відвідувачка вмостилась на краєчку дивана й закрила обличчя руками.

— Отже?

— Крадіжка, — уривчасто повідомила дівчина.

— Коли? Де?

— Сьогодні. В тролейбусі.

— Ви кого-небудь підозрюєте?

— Біля мене крутився якийсь рудий, із золотим зубом...

— Ага, з золотим? Так, так... І скільки ж цей тип у вас поцупив?

— Двадцять п'ять карбованців, — дівчина витягла з сумочки хустинку й відвернулась до стіни.

Молодий чоловік підхопився й описав по кімнаті складну криву.

— Двадцять п'ять? Ну, що ж — усе ясно, — в його голосі забринів метал. — Заспокойтеся, за десять хвилин гроші будуть у вас.

Він узяв телефонну трубку.

— Чотирнадцятий. Михайлюк? Це я. В місті знову працює «Золотий зуб». Так, так, рудий. Бери машину, опергрупу й собаку. Візьмеш його в Старій слобідці. Ну, дій!

Молодий чоловік поклав трубку і зиркнув на потерпілу:

— От і все. Не хвилюйтеся, прошу вас, — і, помовчавши, додав: — Пробачте, я забув відрекомендуватися. Сергій, тобто Сергій Миколайович. А як звуть вас, таємнича незнайомка?

— Світлана, — відповіла вона, простягаючи руку. — Скажіть, Сергію Миколайовичу, як це ви одразу визначили, хто злочинець?

— Така робота, — скромно відповів слідчий, не випускаючи її руку. — Доводиться ще й досвідом ділитися.

— Як це — ділитися досвідом? — поцікавилася Світлана.

— А ось як, — молодий чоловік показав їй лист. — Детектив «Портфель з монограмою». Відчуваєте? А нашу операцію ми назвемо умовно «Операція «25». Звучить?

За вікном почувся шум автомобіля.

— А ось і Михайлюк! — зрадів Сергій. — Зачекайте, Світланочко, я зараз, — і зник за дверима.

Він повернувся точно через сорок одну секунду й урочисто простягнув дівчині 25-карбованцеву купюру.

— Операцію «25» успішно завершено!

Сині очі здивовано округлилися.

— Спіймати злочинця так швидко? Але ж це неможливо!

— Як бачите, можливо. Це було ще порівняно легко, — недбало відповів Сергій.

— Ви просто чарівник. Я навіть не знаю, чим віддячити.

Слідчий злегка почервонів і сказав, звертаючись до письмового столу:

— Вдале завершення операції слід було б якось відзначити. Ви сьогодні увечері вільні?

— Так, здається...

— Тоді, якщо не заперечуєте, зустрінемося о восьмій біля входу в парк.

* * *

Вечір був прозорий і чистий. Сонце, червоніючи від натуги, намагалося втиснутися за горизонт. Сергій Миколайович ішов, тримаючи Світлану під руку, і млів од щастя.

— Знаєте, Сергію, — задумливо мовила Світлана. — «Золотий зуб» не винен.

— Який зуб? — неуважливо запитав Сергій.

— Ну, цей кримінальник, — Світлана зупинилася й відкрила сумочку. — Справа у тому, що мої гроші знайшлися. Просто я ненароком засунула їх до пудрениці.

І вона подала йому 25-карбованцеву купюру. Лице Сергія набрало того ж відтінку, що й сонце.

— Розумієте, Світланочко, — безнадійно забурмотів він. — Ви, звичайно, будете гніватися, але, як би це сказати, я, власне, зовсім не слідчий...

— А хто ж ви?

— Помічник кінорежисера Портупеєва. Я зайшов до тієї кімнати п'ятьма хвилинами раніше за вас, щоб передати слідчому Івашко запрошення бути консультантом фільму. Потім прийшли ви, і я... я не хотів, щоб ви пішли. І потім... мені дуже хотілося вам допомогти.

Світлана засміялася.

— Дякую, Серьожо, я все це оцінила.

— А що, хіба я погано грав?

— Ну що ви? Зовсім не погано.

— Правда? — зрадів Сергій. — Мені особисто найбільше сподобався момент, коли я тримав вашу руку, а ви плакали. Пам'ятаєте?

— Я не плакала, — сказала Світлана. — Сльози у мене текли від сміху.

— Від сміху? — вигукнув Сергій.— Але чому?!

— Тому, що слідчий Івашко — це я. А що, хіба я грала гірше, ніж ви?

Євген ТУРОВСЬКИЙ.

Що нам розповів Гордій Вареник

ВАГОМИЙ АРГУМЕНТ

З дитинства в мене була міцна голова. У сім років, досліджуючи місцеву фауну, я випав з чийогось голубника — і хоч би що. В чотирнадцять буцався на вигоні з козлом Мефістофелем — і вийшов переможцем. Мефістофель два тижні носив між рогами велику гулю. На зорі космічної ери мені вдалося сконструювати пілотовану кабіну для м'якої посадки на Плутон. Випробування проходило в наближених до неземних умовах — на верхівці гори Забалківської — і в принципі закінчилося успішно: мене знайшли біля її підніжжя дуже швидко, чого не можна сказати про пілотовану кабіну, яка зникла невідомо куди.

Усе вищесказане значно сприяло моєму фізичному гарту. В цьому я наочно переконався під час свого останнього перебування в Кіровограді.

Прочитавши рекламу, що закликала громадян страхувати життя, а також рухоме й нерухоме майно, я вирішив застрахувати велосипед і зайшов до обласного управління Держстраху, щоб одержати відповідну консультацію. У той момент, коли мене переконували, крім велосипеда, застрахувати ще й життя, стеля в управлінні несподівано обвалилася, і страховий поліс виявився б уже непотрібним, якби я не мав такої міцної й загартованої голови.

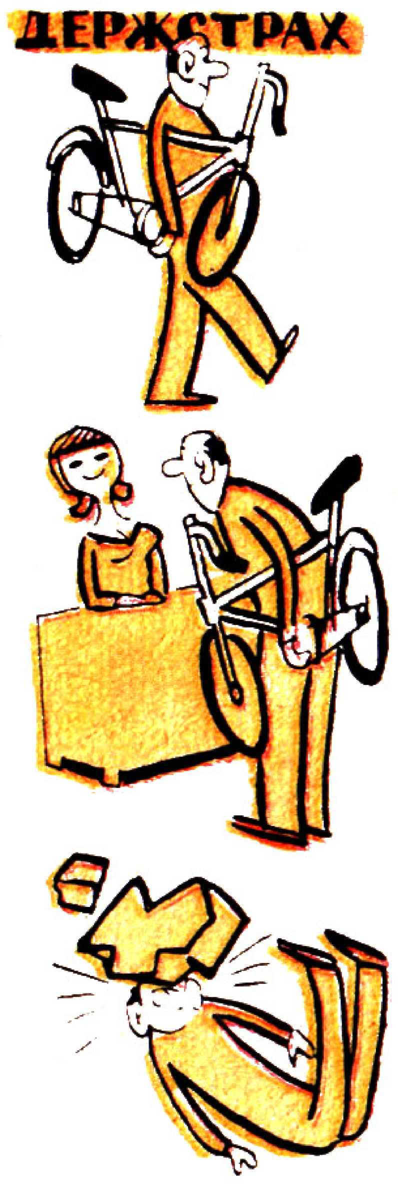

Моя співрозмовниця була, очевидно, значно слабкішою, бо її тут же повезла в голубі далі швидка допомога. А я, струсивши з голови столітню штукатурку, поцікавився у керівників управління, чи завжди вони так вагомо демонструють своїм клієнтам необхідність страхування життя. Виявилося, що не завжди. А лише з тих пір, відколи облвиконком обіцяє дати вказівку про ремонт аварійного приміщення.

На мою думку, це дуже корисна й, головне, дохідлива форма наочної агітації. Принаймні, усі працівники управління вже давно застрахували своє життя.

Я зробив те ж саме, після чого висловив керівникам Кіровоградського облвиконкому палку подяку за безкорисливу допомогу Держстрахові у пошуках нових форм роботи.

Мал. В. БОЛЬШЕВИКОВА

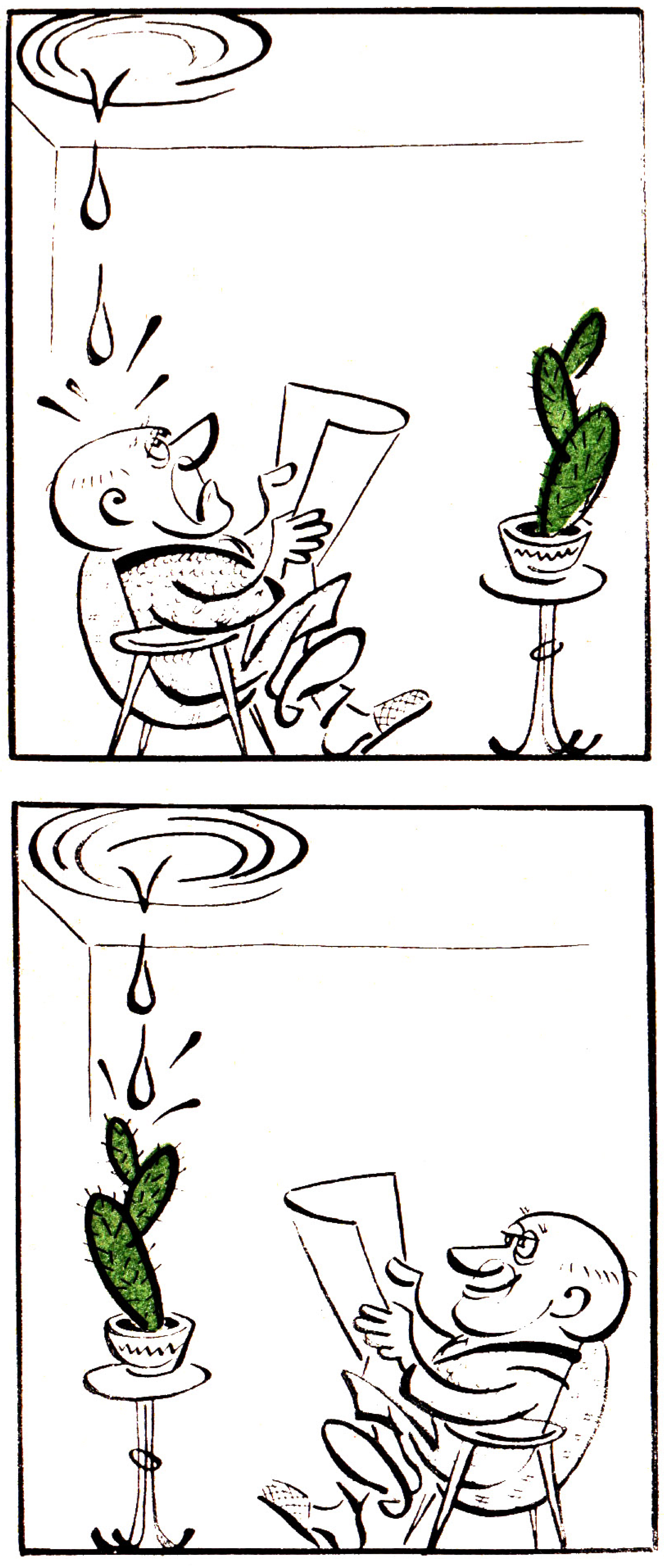

Без слів.

ВИ—НАМ, МИ—ВАМ!

ТА НЕ ТАК ВАМ, ЯК ОТИМ, КОТРІ ПРИВЕЛИ ВАС ДО НАС.

Гром. ЧИБІСОВІЙ у м. Ірпінь на Київщині

Ви скаржитесь, що в місті розвелося багато бродячих собак, що тут не прибирають вулиць і місць громадського користування. Міськкомунгосп, — кажете ви, — ніби є, а порядку немає.

Це точно, як у тій приказці: ой, гвалт, сама в хаті, не дам ради кошеняті!

До гром. ЧЕРНЕГИ в село Безуглівку Ніжинського району на Чернігівщині

Ви пишете, що в селі з 1967 р. існує автобусна зупинка «за вимогою», а рейсові автобуси на прохання пасажирів тут не зупиняються.

Ви вимагаєте неможливого! Ніжинське автогосподарство до своїх водіїв таких вимог не ставить.

Невідомому авторові на Полтавщину

Ви даремно гніваєтеся з приводу того, що завідуюча Зубівським продмагом Миргородського району Ярмола завищує ціни на продукти.

Було б смішно, якби вона їх занижувала!

Гром. Д. ПРОКОФ'ЄВУ — з колгоспу «Зоря комунізму» Заліщицького району на Тернопіллі

Ви пишете: «Правління нашого колгоспу більше року тому придбало апаратуру для механічного доїння корів, але вона лежить у коморі без діла».

Цікаво, а з яких міркувань ви робите висновок, що — без діла? Може, на цій апаратурі хтось висиджує щось дуже цінне. Є ж бо такі умільці, що навіть з варених яєць висиджують смажених курчат.

Громадянинові САВЧЕНКУ з м. Марганця на Дніпропетровщині

Бідкаєтеся, що вулиця Гагаріна не освітлена? Міняйте квартиру! Впевнені, що вулиця, де мешкає начальник міської електромережі, освітлена добре.

Громадянинові НЕСТЕРЕНКУ з Київщини

Вас дивує, що в пансіонаті «Дніпровські хвилі» на Чортороï немає радіо, немає овочів, фруктів? Відпочивати так відпочивати! І від радіо, і від овочів, і від фруктів.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

О. О. ЧУЛЮК-ЗАГРАЙ, соліст Київської опери, Заслужений артист УРСР.

Л. С. ПЕРВОМАЙСЬКИЙ, письменник.

П. С. КОЛЕСНИК, соліст Державної заслуженої капели бандуристів, Заслужений артист УРСР.

Мал. А ВАСИЛЕНКА

— Марусю! Там твій баскетболіст прийшов!

ТЯЖКА ВТРАТА

— Смикнуло ж мене навчити дружину водити легкову автомашину...
— А що, розбилась?!
— Не за тим печаль. Женився вдруге. А машини жаль...

Владислав БОЙКО.
м. Шостка
на Сумщині.

ПІАНІССІМО!

Піано — тихо, динамічний відтінок у музиці.
Піаніссімо — дуже тихо.
(Енциклопедичний словник).

Ми з Миколою Петровичем Бакуліним сидимо в його просторому, по-діловому обставленому кабінеті й говоримо про те, про се...

Власне, про «те» говорю тільки я. Що ж до Миколи Петровича, то він в основному наполягає на «се» — тобто на складну працю директора підприємства, яку останнім часом ще більше ускладнила підвищена вимогливість споживача.

А між іншим, так воно насправді і є. Від правди нікуди не втечеш.

— От недавно, — кажу Миколі Петровичу, — і я на собі це відчув. Недавно на рукаві свого піджака я виявив дірку. Придивився до штанів, а й вони, виявляється, у мене на колінах протерлися. Я, не гаючи часу, — до директора швейної фабрики.

— Бачите? — питаю я в нього.

— Бачу, — відповідає директор.

— Дірка?

— Дірка.

— І штани бачите?

— І штани бачу.

— Протерті?

— Протерті.

— А яка фабрика шила цей костюм?

— Наша фабрика шила, — змушений визнати директор.

— Ну, коли ваша, — кажу я, — то будьте ласкаві, обміняйте мені його на інший, без дірок.

Директор чомусь з подивом глянув на мене, а потім на мій костюм.

— А коли, — питає він, — ви цей костюм вперше одягли?

Я напружив пам'ять, пригадав. Якщо не вісім, — говорю, — то, мабуть, років з десять тому. Так він, знаєте, що на це? Він, нехтуючи своїм службовим становищем, зареготав на все горло і, махнувши на мене рукою, гукнув: «Чортійщо!»

— Цілком і повністю підтримую цього директора, — перебив мене Микола Петрович. — Це ж і справді чортійщо. Уявляю, що було б, якби підприємства змушені були задовольняти такі абсурдні претензії споживача. А втім, по щирості — ви цю історію вигадали?

— Вигадав, — чесно признався я.— Але — не зовсім. На деяких підприємствах такий обмін роблять залюбки.

— Хотів би я знати — на яких?

— На Чернігівській музичній фабриці, якою ви, Миколо Петровичу, керуєте.

Директор фабрики з живим інтересом перевів погляд на папірець, що зашелестів у моїй руці.

— Вам написали?

— Написали. І навіть поіменно назвали тих, у кого ви прийняли старенькі трухляві піаніно і замість них видали новенькі, ще й дорожчі в ціні. Було таке?

— Було... — без особливого ентузіазму підтвердив директор.

— А коли було, то цікаво, з яких міркувань це робилося? Адже ж за ці добрі послуги ніхто не вніс у касу підприємства й карбованця.

— Ані копієчки! — уточнив Микола Петрович.

— У такому разі, що ж могло стати причиною такого явно нездорового обміну?

Запитання, як кажуть, повисло в повітрі. Воно, можливо, висіло б там ще й нині, якби робітники фабрики не внесли ясності.

— Наш директор, — розтлумачили вони мені, — робить людям такі божественно щедрі послуги не з якихось там корисливих чи кар'єристських мотивів. Ні і ще раз ні! Якщо він декому і обмінює шило на мило, то, мабуть, виключно з благородного почуття любові до ближнього.

Ближніх у Миколи Петровича скрізь багато. Але найбільше у рідному місті — в Чернігові. Побувавши у декого з цих ближніх на квартирі й намилувавшись новенькими піаніно, що їм вдалося виміняти на підприємстві, очолюваному М. П. Бакуліним, я подумав: «А чи не занадто дорого коштує державі директорова доброта?»

— А ви про це спитайте у товариша Дуся, — порадили мені добрі люди з тієї ж фабрики музичних інструментів. — Віктор Іванович, правда, громадський діяч широкого діапазону, однак і нашу скромну продукцію не обходить своєю увагою.

З-під красиво розкинутих брів Віктора Івановича Дуся на мене поглядали очі, на диво схожі з тими, що я бачив у власниці піаніно № 29186. Цей новісінький, модернізований, горіхом критий інструмент вартістю 600 карбованців Тетяна Вікторівна Желткова одержала на музфабриці замість старенького піаніно, за яке її батько ще 12 років тому заплатив 400 карбованців.

— Тетяна Желткова — моя рідна дочка, — довірливо поділився зі мною Віктор Іванович. Що ж до того, як їй, рідній його дочці, вдалося влаштувати такий вигідний обмін, то це, виявляється, і для нього самого таємниця...

— Усі такі таємниці вам залюбки розшифрує товариш Воронін, — сказали мені люди тямущі. — Микола Федорович давно вже зажив слави людини безкомпромісної у боротьбі з порушниками державної законності. Вже він як насяде на цих хитромудрих міняйлів!..

Проте, безкомпромісна людина ні на кого не насіла. Навпаки. Микола Федорович тільки оком накинув на директора Чернігівської музфабрики, і той з першого ж погляду зрозумів, чого від нього домагаються: завіз Миколі Федоровичу на квартиру піаніно найновішого зразка, а назад забрав інструмент, випущений у продаж ще в 1957 році. Він ще й нині стоїть на фабриці непорушно, як пам'ятка сивої давнини.

Отож, якщо і у вас, читачу, збереглося подібне ломаччя, не гайте даремно золотого часу. Підшукайте собі впливового посередника, і він у директора Чернігівської музфабрики вашу трухлятину обміняє на новеньке піаніно найкращого зразка і найвищого гатунку.

Тільки ж — тихо. Дуже тихо. Анічичирк! Щоб жоден комар про це не пронюхав і носа не підточив.

Одним словом — піаніссімо!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Чернігів.

Мал. И. КОГАНА

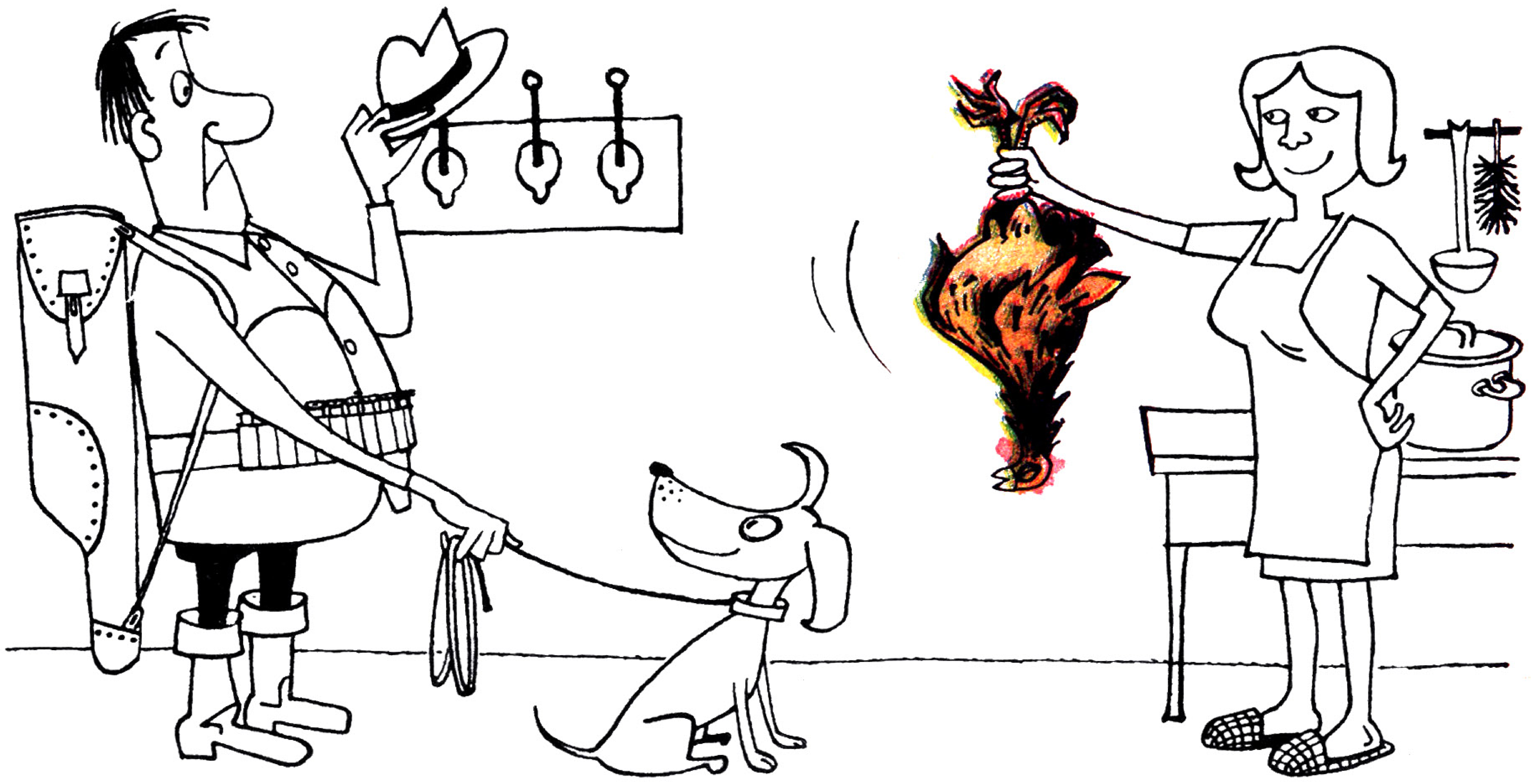

— Та невже курка? А вона так високо летіла, що я і не помітив...

Телеграфні гурмани

Мій син ішов на службу в армію. У зв'язку з цією знаменною в його житті подією я вирішив влаштувати сімейну вечерю і запросити до столу рідних та друзів. Дав телеграму і в Горлівку — братові. Так і так, повідомив йому «блискавкою», прошу завітати на урочисту трапезу.

Вже наступного ранку з Горлівки прийшла телеграма-відповідь (№ 32/02904):

«Закладіть зберігання 13 тонн качок у рахунок поставки м'яса квітні».

Оскільки телеграму підписав не брат, а невідомий товариш, то я зрозумів, що моє запрошення вирішили прийняти також і донецькі зв'язківці. Однак, як люди виховані й до того ж гурмани — тонкі знавці кулінарії, вони завбачливо попередили мене про кількість і асортимент закуски, яку я мусив заготувати до їх масового прибуття.

Качине м'ясо — річ, безумовно, чудова, але при всьому своєму бажанні я так і не зміг «закласти на зберігання» 13 тонн качок — навіть у рахунок всього півріччя. Тому мені залишається тільки попросити пробачення у донецьких гурманів і запевнити їх у тому, що наступного разу я постараюсь виконати будь-яке телеграфно-кулінарне замовлення.

С. СОЛОВЙОВ,
голова Успенської сільради.

Онуфріївський район
Кіровоградської області.

АКТИВНЕ ВИХОВАННЯ

ГУМОРЕСКА

Коли мій син приніс із школи сорок сьому двійку з арифметики і вісімнадцяту — з рідної мови, я переконався, що довіряти дружині тонку справу виховання молодого покоління не можна, і вирішив особисто включитися у педагогічний процес. Для початку вперіщив кохану дитину старою пантофлею, а потім вдався до більш активного методу впливу на гармонійний розвиток особи: взяв пояс і урочисто сказав:

— Знімай штани, ледащо!

Після відповідної процедури, під час якої виявилося, що мій син має високий, але не дуже мелодійний голос, я трохи відпочив, переглянув свіжі газети й журнали, поділився з сусідом враженнями відносно погоди на Полінезійських островах і з новими силами приступив до виконання свого батьківського обов'язку.

— Задачу не можеш розв'язати? І не соромно тобі, недотепо? Та я в твої роки тільки те й робив, що задачі розв'язував. Вночі, бувало, прокинусь — і розв'язую. В кіно сиджу—знову ж таки розв'язую. А іноді й зав'язую. Та що там казати! — запалився я. — З уроків тікав, аби тільки з Ганею в парку задачі порозв'язувати.

— А хто така Ганя? — несподівано зацікавився син.

— Відмінниця,— твердо відповів я, намагаючись пригадати, чи одержала довгонога й руда Ганя хоч одну п'ятірку за своє шкільне життя.— Але це тебе не стосується. Давай краще оту нещасну задачу. Зараз ми її, як горішок... Зараз ми її... Зараз... Слухай ти, телепню, а як діляться дроби, не пам'ятаєш?

— Ні, татулю,— єхидно повідомив телепень.— Я ж через них, клятих, і двійку сьогодні відхопив.

За єхидство я йому, згідно з педагогічним протоколом, тут же всипав, а всипавши, порадив надалі в усіх математичних питаннях звертатися до вчительки.

— Мало того, що на роботі гориш, сил не шкодуєш, так ще й дома відпочити не дають,— сказав я і кинувся до телевізора, бо якраз починався новий фільм.

Наступного дня я вчив сина студіювати граматику.

— Відмінювання іменників? Боже, як могло у мене — природженого інтелігента — народитися таке опудало! Та я в твої роки відмінював направо й наліво. І не тільки іменники, а й прийменники, префікси, навіть суфікси,— натхненно повчав я свого двоєчника.

— Су... суфікси? — вражено перепитав він.

— Так, і суфікси,— з гідністю підтвердив я.— Пам'ятаю, як сьогодні, вся школа про мене говорила, коли я одного разу провідміняв кілька суфіксів. Але це дрібниці. Перш за все, треба встановити, що ж таке іменник. А іменник — це частина мови. Тут головне не сплутати, де частина мови, а де частина світу. Я в твої роки жив не в таких прекрасних умовах, як ти, от і плутав спочатку. Але, завдяки своїм природним здібностям, швидко розібрався. Ну, второпав, що таке іменник і як його відмінювати?

— Ні, татулю,— промимрив син.

— Ах, не зрозумів? — справедливо образився я і (за допомогою пояса) знову вдався до активного методу виховання.

За тиждень мій нащадок приніс ще одну двійку.

— Знову? — грізно спитав я.

— Ага, — заскиглив він. — За неправильні дієслова.

— Ось вони, згубні наслідки твоєї антипедагогічної діяльності, — обурено звернувся я до дружини.— Докотився — уже за неправильні дієслова двійки отримує. Замість того, щоб чесно взятися за правильні. Та я в його роки ніяких неправильних дієслів взагалі не знав. А він, бачте, сьогодні в класі ними розкидається, а завтра почне їх на парканах писати!

Довелося знову-таки перейти до випробуваного активного методу.

Увечері до нас завітав гість — товариш мого щасливого дитинства. Після першої ж чарки він, не порадившись, став розчулено копирсатися у деяких делікатних нюансах нашого минулого.

— Ніколи б не подумав,— почав цей любитель спогадів,— що ти виб'єшся в люди. У школі ж був останнім ледацюгою. Навіть у десятому класі два роки сидів — небувалий випадок.

— Ти, власне, про кого? — спробував я врятувати становище, але було вже пізно.

— Та про тебе ж, про тебе! — весело уточнив він.— Пригадуєш, ми ще тобі під час екзаменів шпаргалки у вухах носили!

Вранці мене розбудило почуття якоїсь дивної непорушності. Виявилося, що я міцно прив'язаний до власного ліжка, поруч з яким стояв син і діловито висмикував пояс із моїх штанів.

— Що ти, Васюньчику, — розхвилювався я. — Невже хочеш відшмагати свого рідного татулечка? Не треба, Васю. Чесне слово, більше не буду. Всі правила вивчу. Задачі в робочий час тобі розв'язуватиму,— гаряче запевнив я.

— Сам навчуся, — насуплено відповів він.

— А, між іншим, Васю,— повчально сказав я,— у твої роки я свого батька, а твого діда, не бив. І, крім того, треба ж врахувати моє щире каяття.

Він промовчав і приступив до діла. Я ойкнув, а потім замовк.

«Все-таки,— думав я з гордістю,— в твої роки я ніколи не кричав, коли мій батько, а твій дід, виховував мене активним методом. І зараз не буду».

Здається, у мої роки це була єдина перевага над сином.

В. ЧЕПІГА.

Мал. А. СВИНЦОВА

— У нас на базі яблук — як того гною...

Мкртич КОРЮН

ВІНОК БАЙОК

У ЛІКАРЯ

«Молю вас, лікарю, рятуйте, поможіть!
Так налякався, що не можу жить...»
  В тривозі лікар зводить очі:
«Скажіть, чого це такий страх?»
А він: — «Оце недавно, місячної ночі,
  Іду додому я. І раптом — жах! —
Побачив поруч престрашну потвору,
Безформену, бридку, немов мана.
І все, за мною вслід плелась вона, —
То вниз повзла, то лізла вгору».
«Яка ж вона, скажіть, із вигляду була?»
«Така... ну, дуже схожа на осла...»
А лікар був дотепником, умів пожартувати:
«Я, — каже, — втішу вас: даремний переляк —
  То власна тінь вас налякала так».

САТИРИК

Поет рішивсь настроїть ліру
На гнівну й злу сатиру.
Перо наш Ювенал бере,
В чорнильницю налив отрути
І думає: — «Кого ж це чесонути
Сатирою, що, як пісок, дере?
Почну з директора. Нероба,
Крутій відомий. Зразу на гачок!..
А втім, не слід. Намилить лоба,
Зітре, либонь, на порошок.
Редактора візьму — ось тема!
Бездара, пустодзвін, профан...
Та ні, і тут складна дилема —
В портфелі в нього мій роман.
І з головбухом сварка не потрібна.
От сторожа...
  Та кажуть, він людина здібна...
Мабуть, за лірику засяду знов,
Бо для сатири тут нема умов...»

* * *

Якщо сатиру ти узявсь писати,
  Не оглядайсь на п'яти.

ЖАЛІСЛИВИЙ ВОЛОДАР

Осел до Лева йде журитися бідою:
«Невже до смерті правди не побачу?
Замучений украй, клянусь перед тобою, —
Їм мало я, а скільки сили трачу...
Володарю, усе в твоїх руках!
Позбав цих мук, молю тебе, благаю.
До тебе я прийшов, забувши страх,
І милості твоїй судьбу свою вручаю».
  Лев вислухав Осла:
«Так, так. Погані, голубе, твої діла.
Ну, що ж, тебе позбавлю я цих бід —
Мені... якраз потрібне м'ясо на обід».

Авторизований переклад
з вірменської П. СЛІПЧУКА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Можна собі уявити, якими б стали діти колгоспників, якби їх весь час виховувала завідуюча дитячими яслами села Фастівець Л. Н. Липська. Мало того, що вони виросли б грубіянами і хамами. Дехто з них, перейнявши досвід завідуючої, навчився б ще й запускати руку в громадську кишеню. Але колгоспники не допустили до цього. Вони написали про діяльність Липської нам.

Фастівський міський комітет народного контролю (Київщина), який перевіряв листи колгоспників, повідомив, що все написане підтвердилось. Л. Н. Липську з роботи завдитяслами знято.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А цими я пригощу сусідку по квартирі!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

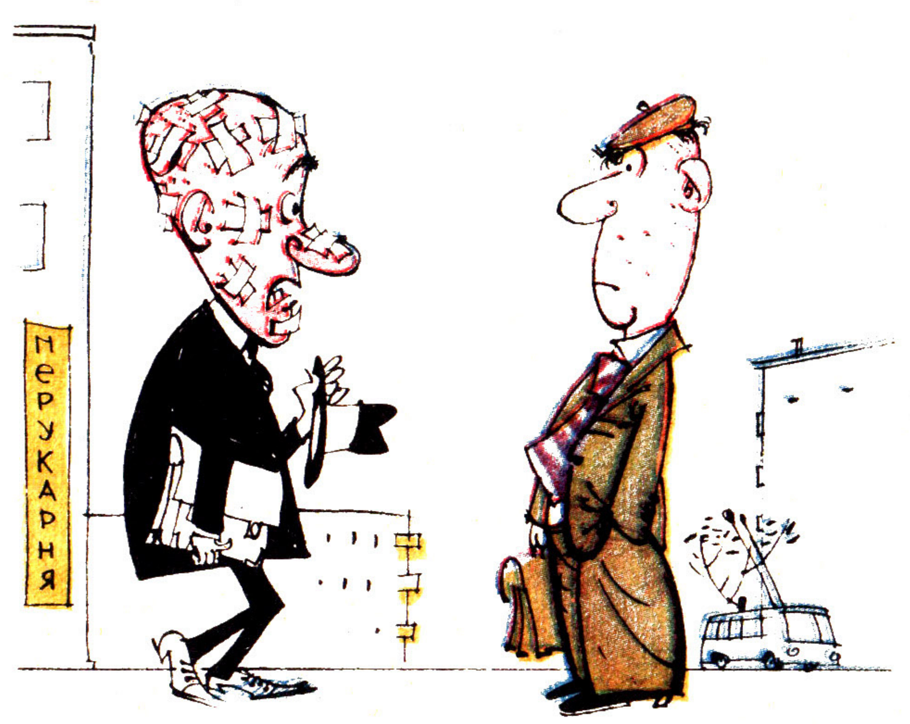

— Виявилося, що перукар — затятий болільник львівських «Карпат»!

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Недавно на Одещині було організовано видобуток будівельного піску високої якості. Піщані кар'єри містилися в банках томатного соку, виготовленого в консервному цеху радгоспу «Україна». Технологію видобутку піску Перець показав на «Виставці ширнетреба» в № 14 журналу за цей рік.

Як повідомив редакцію директор Одеського спеціалізованого тресту овочевомолочних радгоспів т. Целіков, пісок у томатному сокові утворився при безпосередній участі начальника консервного цеху радгоспу т. Хоми. За порушення технології виробництва т. Хому з роботи знято.

З олівцем по Фастову

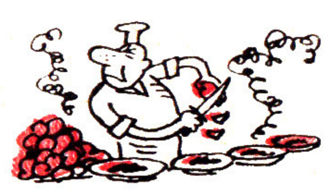

Тлумачити читачеві, що таке Фастів, не варто. Він сам прекрасно знає, що це західні ворота Києва. Він знає, що ці «ворота» і розширюються і обновлюються. Не знає він тільки того, що ми йому покажемо у Фастові. Тому й не будемо забирати часу на екскурси, а приступимо до діла.

Кажуть, що порядок у кожній хаті починається з порога. Фастів також має свій поріг. Привокзальну площу. І сущу на цій площі автобусну станцію. Тільки ступиш ногою на цей поріг, як одразу ж переконуєшся, що у Фастові поставлене на широку ногу прикладне мистецтво. Тому ставимо собі за скромну мету охарактеризувати кілька видів цього мистецтва.

Чиї тільки руки не прикладаються до шедеврів, що висять на стовбурах дерев, телеграфних стовпах і плотах. Стовбури дерев, стовпи і плоти — це своєрідні рекламні щити Фастова. Тут побуткомбінат закликає в район чайної «Каштан» зробити «документальну фотографію», шляхова дистанція запрошує на роботу бульдозериста, Будинок культури заводу «Червоний Жовтень» повідомляє, що у Фастові «Любов без прописки». Усі художні витвори прекрасно гармонують з купами сміття, вибоїнами і калюжами, що служать неповторним фоном. Художній ансамбль завершують самобутні фастівські квітники. Це звичайні смітники, з яких спеціально не викидають сміття, щоб воно проросло квітами будяків. Ці квітники найбільш характерні для головної артерії, що зв'язує «поріг» Фастова з центром — вул. Т. Г. Шевченка.

Раз ми вже згадали про вулицю Т. Г. Шевченка, то гріх було б обминути розташований тут кафетерій. А заодно розповісти, як прикладають свої руки до розвитку своєрідного фастівського прикладного мистецтва харчовики міста і особисто директор комбінату громадського харчування Б. А. Шварцман. Колесо від машини, яке лежить на порозі кафетерія, не лише несе навантаження художнє. Воно ще й підпирає двері. Стелю підпирають бочки з-під пива, а підлогу прикрашає риб'яча луска. Необхідним компонентом художнього завершення є табличка: «Кафетерій» — учасник всесоюзного змагання по культурі торгівлі». Слід віддати належне Б. А. Шварцману. Бо такі таблички прикрашають і стіни дієтичної їдальні, що на вул. Леніна, і стіни ресторану «Унава». Не будемо вже казати, що в цих харчових точках, як підсобні декоративні матеріали, дуже вдало використані поламані стільці і брудні столи. А художньою сіллю, до якої найбільше прикладені руки харчовиків, є самі страви. Тут вам завжди можуть подати салат з гнилих помідорів, пригорілий шніцель, пропахлий гуляш, або такий пересолений борщ, від якого очі на лоба лізуть.

Коли крокуєш далі вулицями Фастова, то все більше переконуєшся, що любов до прикладного мистецтва у Фастові носить масовий характер. Здавалося б, що вже може принести йому в офіру начальник районного вузла зв'язку А. Д. Мельниченко. Ну, хулігани — інша справа. Приклали свої брудні руки і поламали майже всі телефони-автомати. А начальник вузла зв'язку просто-напросто не прикладає рук, щоб ці телефони відремонтувати.

PENGUIN2197

Та найбільша масовість відчувається у Фастівському художньо-прикладному свисті. Культурно-освітні діячі району створили всі умови для розвитку цього жанру мистецтва у райцентрі. Районного будинку культури Фастів не має. Районну культуру «печуть» у закутку, де колись хлібозавод випікав бублики. Міський будинок культури — за кілька кілометрів на хуторі. Танцмайданчик біля заводського будинку культури «закрили». Бо чи то його спорудили під вікнами житлового будинку, чи то житловий будинок спорудили біля танцмайданчика. І молодь хоч-не-хоч займається художньо-прикладним свистом. Частина юнаків і дівчат набивається у «культосвітню клітку» в парку культури і відпочинку, що йменується танцювальним майданчиком. А більша частина збирається навколо клітки. І тільки-но танцюрист чи танцюристка устромили ногу в діру, яких у підлозі майданчика більше, ніж танцюристів на ньому, навколо клітки лунає могутнє масове:

— Бу-ге-ге! Фію-ю-ю-ю-фіть!..

Любов фастівчан до прикладного мистецтва стоїть на твердому фундаменті любові до пам'ятників старовини. Щоб не бути голослівними, наведемо клаптик розмови з директором фастівського змішторгу В. П. Добровольським, якому доручено охорону архітектурного пам'ятника 1740 р. — дерев'яної Покровської церкви:

— Віталію Петровичу, то правда, що ви розпорядилися завезти у церкву сіль і мило?

— Що ви? Хіба ж можна у таку святиню сіль і мило складати? Ми туди завезли цукор...

Отак ми з тобою, читачу, помандрували вулицями Фастова. Подивилися на його своєрідність і самобутність, згадали добрим словом тих, хто до тієї самобутності приклав свої зусилля і старання. Тож не забудьмо спом'янути і голову Фастівської міськради А. В. Бородіна та завідуючого комунгоспом О. М. Попова, які не пошкодують прикласти і свої руки, щоб любов до рідного міста у Фастові не жила без прописки, щоб Фастів був достойними ворітьми столиці України.

З олівцем подорожували, записували
і малювали Є. ДУДАР
та С. ГЕРАСИМЧУК.

РЕПЛІКА

НЕ ВІР ОЧАМ СВОЇМ...

«Чашка запашної кави бадьорить, підвищує працездатність, вгамовує спрагу. Ви з задоволенням вип'єте влітку чашку кави. і для цього зовсім не обов'язково відвідувати кав'ярні, їдальні, ресторани. Універмаги райцентрів Баштанки, Березанки, Березнегуватого, Братського, Нової Одеси, Очакова, Жовтневого почастують вас чудовою кавою з кондитерськими виробами, пиріжками. Зручно, культурно.

Куточки харчування в універмагах — нове, прогресивне в обслуговуванні населення».

Це текст оголошення правління Миколаївської облспоживспілки, вміщеного в обласній молодіжній газеті «Ленінське плем'я» від 5 серпня цього року. Ну й що, дехто може зауважити. А в тім і справа, що нічого. Ні-чо-го... Не знаю достеменно, як в універмагах інших райцентрів, а в універмазі селища Братське ніякої кави ніхто ще зроду-віку не бачив. Її взагалі в Братському, як кажуть, вдень з вогнем не знайдеш... Хіба що вона приснилася керівникам облспоживспілки.

О. УДОВИЧЕНКО,
завідуючий відділом листів
районної газети «Перемога».

с. Братське
Миколаївської області.

Інтелігентна Киця

В зоопарку Киця
Побувала раз.
І з тієї днини
Нявкала весь час,

Бештала, шпигала
Бідного Кота:
— Є ж коти на світі!
Просто — красота!

Ах, який величний
Там гривастий Кіт!
А смугастий!.. Красень!..
Красень — на весь світ!

А отой, мов сажа! —
Блискавки в очах!
А отой, у плямах!..
Диво!.. Ах, ах, ах!

А як замурличуть —
Аж іде луна,
З переляку — никне
Всенька звірина.

Скільки у них сили!
Скільки в них краси!
Кажуть, їх бояться
Навіть самі пси!

От коти! То справжні
Вже таки коти!
Не такі зачухи,
Як у мене — ти.

Тільки ото мишу
Налякати тямиш...
Боже мій! За кого
Вийшла, бідна, заміж?!.

Анатолій ГАРМАТЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Молока не держимо. Для дитини можете взяти солодкого вина.

Мал. А. СВИНЦОВА

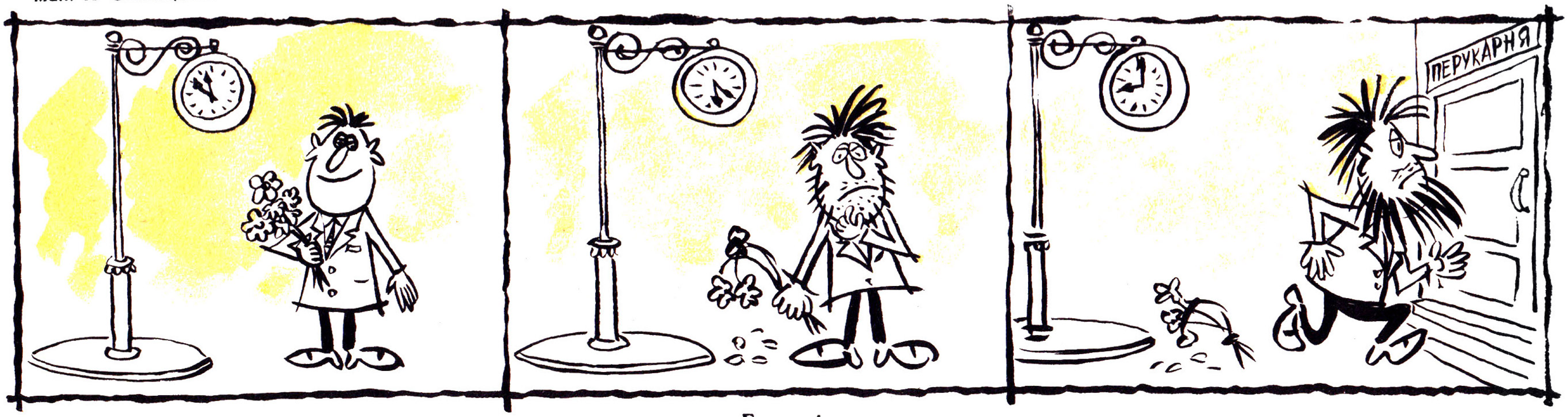

Без слів.

СМІШИНКИ

Мисливець їхав у електричці зайцем, а дивився вовком.

—

Дівчина у міні-спідничці просила зробити їй міні-кюр.

—

Браконьєра вивели на чисту воду.

—

З легкої руки суперника боксер опинився у нокауті.

Найулюбленішою твариною дресирувальника був зелений змій.

—

Купівлю малолітражного автомобіля замочували за багатолітражним столом.

—

Парубок водив дівчину за руку, а вона водила його за носа.

Олег СЕІН.

м. Київ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А з новим урожаєм чекайте нас, мамо, знову в гості!

Народні усмішки

НЕ ТАКИЙ ПЕС

Повернулася стара жінка із міста, де в сина гостювала. Сусідка її й розпитує, як там.

— Та все добре, тільки пес у нього якийсь не такий. Наш Рябко басом гавкає: «Борщ! Борщ! Борщ!», а його зачухане тоненько так: «Чай! Чай! Чай!» Ну, з одного чаю де ж той зріст візьметься?

ЯК ПІП КРИНИЦІ СВЯТИВ

Давним-давно жив хитрий піп. Літом, бува, надворі пече, все аж просить дощу. Прийдуть до попа мужики:

— Криниці посвятили б, батюшко...

Піп складе руки на животі, подивиться на безхмарне небо, а тоді шмиг до хати. Там у нього барометр висів. Постукає святий отець пальцем, подивиться, куди стрілка хилиться... Як на дощ, тоді виходить і каже:

— Кличте дяка, завтра підемо криниці святити.

Дивись, після молебну через день-два і дощ піде.

Записав Ів. ГРИГОРЕНКО,
м. Київ.

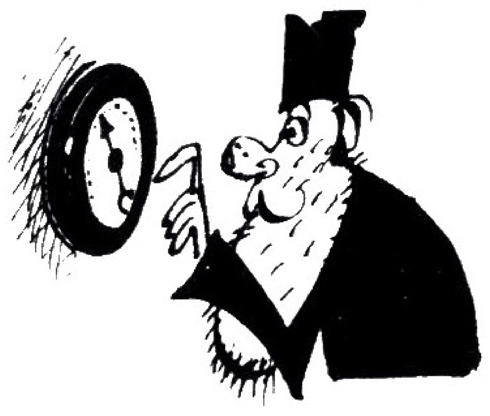

ШКІДНИКИ ТА ОХОРОНЦІ

— Сергійку, яких шкідників саду ти знаєш? — запитав на уроці біології вчитель.

— Петрика, Іванка та Миколку!

— Ну, добре, — посміхнувся вчитель, — назви тепер хоч одного охоронця.

— Пес тітки Мотрі, — відповів Сергійко.

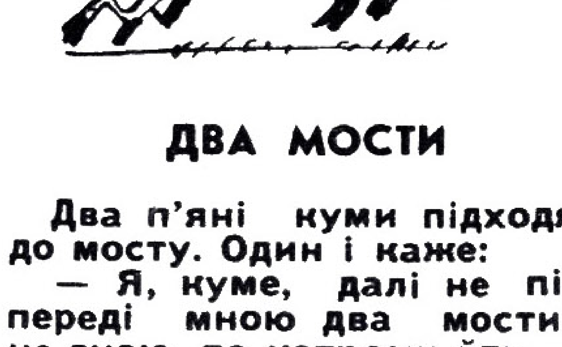

ДВА МОСТИ

Два п'яні куми підходять до мосту. Один і каже:

— Я, куме, далі не піду, переді мною два мости, я не знаю, по котрому йти.

— А ви, куме, зажмурте одне око і вперед! — порадив другий.

Повідомив М. ЗАХЛИНЮК
з с. Повчино Житомирської області.

ГУЛІ ВІД ПОМІДОРІВ

— Ви кажете, що кидали в потерпілого тільки помідорами? — запитав суддя.

— Так, — відповів звинувачений.

— А звідки ж взялися гулі на голові у потерпілого?

— Та бачите, помідори були в скляній банці.

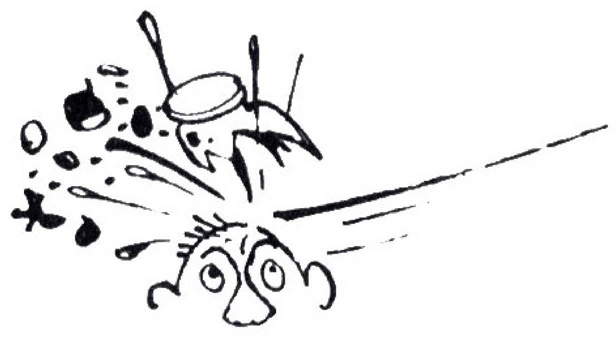

БУДЕ ЛЕГШЕ

Розлучалися чоловік із жінкою. В суді виникла суперечка, як поділити трьох дітей. Нарешті, дружина сказала:

— Пішли, чоловіче, додому! Раз не можна поділити трьох дітей, то повернемося через рік, коли у нас їх буде четверо. Тоді буде легше поділити.

Повідомив В. І. МОЖАРІВСЬКИЙ з с. Можарі Житомирської області.

ДЕ ХВІСТ!

— Що це ти намалював? — запитав учитель учня.

— Собаку...

— А де ж її хвіст?

— Та ще в чорнильниці...

ЗА ЩО СУДИТЬСЯ

Чоловік ударив жінку граблями, а та подала на нього до суду. Суддя питає в жінки:

— Ви подали на чоловіка до суду за те, що він підняв на вас граблі?

— Ні, — відповіла жінка, — за те, що опустив їх.

Повідомив І. І. ХИЖНЯК
з с. Вербова Миколаївської області.

ХТО Ж БУВ ПЕРШИМ!

Шестилітній син, якому батько дав ляпаса, питає:

— Тату, а коли ти був маленьким, дідусь теж бив тебе?

— Бив.

— А коли дідусь був маленьким, то його бив батько?

— Бив.

— Хотів би я знати, — каже синок, — який дурень почав перший!..

Повідомив В. МИХАЙЛЕНКО з с. Баранівки Житомирської області.

Інтелектуальне стегно

Говорячи про еволюцію людства, найбільше наголошують на ознаках технічного удосконалення (кам'яна сокира — примус — синхрофазотрон) і тільки вряди-годи згадують про еволюцію людини.

А людина, між тим, швидко еволюціонує. Останнім часом навіть вельми швидко.

Доктор Мартін Коул, доцент університету з англійського міста Бірмінгам, безумовно, з категорії тих учених, що випереджають час. Він висунув гіпотезу, згідно з якою інтелект сучасної жінки прямо пропорціональний довжині ноги.

Слід зауважити, що д-р Коул — чистий теоретик, а експериментальний фундамент під його гіпотезу підводить д-р Елізабет Куп. Щоправда, вона спеціалізується на відшукуванні взаємин генетики й довжини ступні. Але чому б і не виконати на замовлення бірмінгамського колеги серії антропометричних обслідувань. Отож, обмірюються дві тисячі жіночих ніг, пильним оком аналізуються дві тисячі «розумових здібностей», ретельно складаються таблиці.

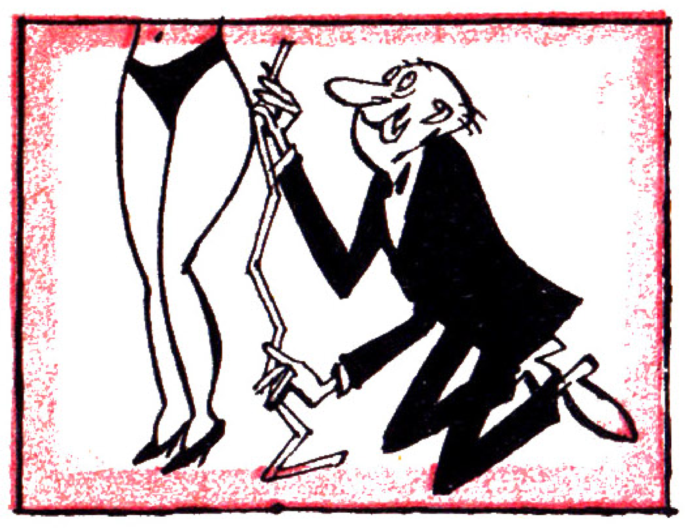

Не в змозі дочекатися кінця тих експериментів, д-р Коул поспішає з класифікацією ніг, поділивши їх на гектоморфні (високі й стрункі), мезоморфні (середньої висоти й мускулястіші), гедоморфні (товсті й приземкуваті).

Власниці гектоморфних ніг, за твердженням доктора, домагаються найбільших успіхів у житті, трохи менших — ті, хто має мезоморфні, а з гедоморфними годі й сподіватися на щось путнє.

Сформулювавши цей закон, містер Коул не обмежує його дію рамками нашого часу — бірмінгамський доцент твердить, що спирається на еволюційну теорію свого великого співвітчизника. Але в інтерпретації Коула це дуже скидається на відчайдушні спроби самогубця мостити під себе все, що опиняється під рукою, аби тільки дістатися до зашморгу, що підвішений надто високо.

Звичайно, перед наукою не завжди лежить гладенька дорога. Ось і тут від доктореси Куп почали надходити тривожні сигнали. Річ у тім, що дружини високопоставлених осіб та промисловців (а саме вони, згідно з теоретичними побудуваннями Коула, повинні мати довгі, стрункі ноги та інтелект, прямо пропорціональний отій довжині) чомусь дуже неохоче погоджуються на обміри. Схоже, що у них щось не все в порядку — чи то з довжиною ніг, чи то з інтелектом.

Це, зауважимо, не спиняє настирливих жерців науки. Елізабет Куп, взявши до неухильного виконання «План для антропометричного вимірювання жіночих ніг», очолила зараз оперативну дослідницьку групу, яка в найближчі півтора-два роки має охопити геть усе Об'єднане Королівство сіткою експериментів за широкою програмою: обміри ніг будуть доповнюватися величиною зросту, талії, стегна, плечей та іншими параметрами представниць прекрасної половини роду людського, а потім будуть сплюсовуватися з мірою інтелігентності й соціальним становищем.

Але це — у майбутньому, а поки що теорія Коула поступово вкорінюється в життя. Так, наприклад, Бі-Бі-Сі запропонувала своїм телеглядачам провести годину в товаристві чарівної інтелектуалки Йоле Марінеллі. Вона протягом тієї години мовчки шпацірувала по студії (точнісінько як набережною рідного Неаполя), демонструючи безперечну «гектоморфність» своїх ніг. А наступного дня рецензент у «Дейлі Скетч» захлинаючися запевняв читачів, що давно вже не збагачувався так розумово, як під час телепобачення з волоокою італійкою.

Ще далі пішов лондонський художник Джон Меридит. Він вкрив крилатими висловами та технічними характеристиками автомобілів ноги двох вродливиць (чим довші ноги — тим більше написів), і вони були визнані найінтелектуальнішими експонатами... щорічного лондонського автосалону.

Антропометричні експерименти тривають, а д-р Мартін Коул готується приймати поздоровлення. Його розбирає нетерплячка запатентувати формулу та експрес-метод для обчислення жіночого інтелекту. Йому замало відкриттів Софії Ковалевської та Марії Склодовської-Кюрі, він дивиться поверх творчості Сельми Лагерльоф та Лесі Українки, Сари Бернар та Соломії Крушельницької, і що йому подвиги Орлеанської діви та Софії Перовської, Жанни Лябурб та Валентини Терешкової! Йому подавай інтелект, що прозирає на світ божий лише при наявності мініспідниці, подавай йому інтелектуальне стегно! А він уже закрутить навколо нього таку науку, яка й не снилася навіть нобелівським лауреатам і в найкошмарнішому сні.

В. КАНАШ.

ПЕРША І ОСТАННЯ СТОРІНКИ

Західнонімецька преса на всю губу вихваляє життя в боннській державі. От і автор передової статті газети «Райніше Пост», органу ХДС (християнсько-демократичного союзу), присвятив натхненні рядки загальному благоденству у ФРН. Він твердив, що Західна Німеччина найзразковіша країна, яка може бути прикладом для багатьох інших країн.

А на останній сторінці того ж номера газети серед різних оголошень було надруковане і таке: «Учителька міської школи шукає додаткового заробітку, не заперечує проти посади прибиральниці...»

Виразна ілюстрація до картини «загального благоденства»!

ЦІКАВИЙ ЕКСПЕРИМЕНТИК

Керівник одного будинку для божевільних у США протягом кількох років проводив лікувальний експеримент: під час виборів у країні (президентських та інших) він обладнував у лікарні удавану виборчу дільницю, і всі мешканці цього закладу «брали участь» у виборах. Це робилося для того, щоб підвищити активність хворих, переконати їх, що вони такі ж громадяни, як і інші, щоб поліпшити їх самопочуття, підняти упевненість у своїх силах тощо.

Нарешті експериментатор опублікував наслідки своїх спостережень.

«Цікаво,— писав він, — що процентне співвідношення голосів, подане за того чи іншого кандидата у нас, було приблизно таким же, як і поза будинком. Тільки участь у виборах була у нас активнішою, а кількість фальшивих бюлетенів — незрівнянно меншою, ніж на волі».

Еге ж, цікавий експеримент. Особливо результати.

США і ФРН виробляють хімічно-бактеріологічну зброю.

(З газет).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

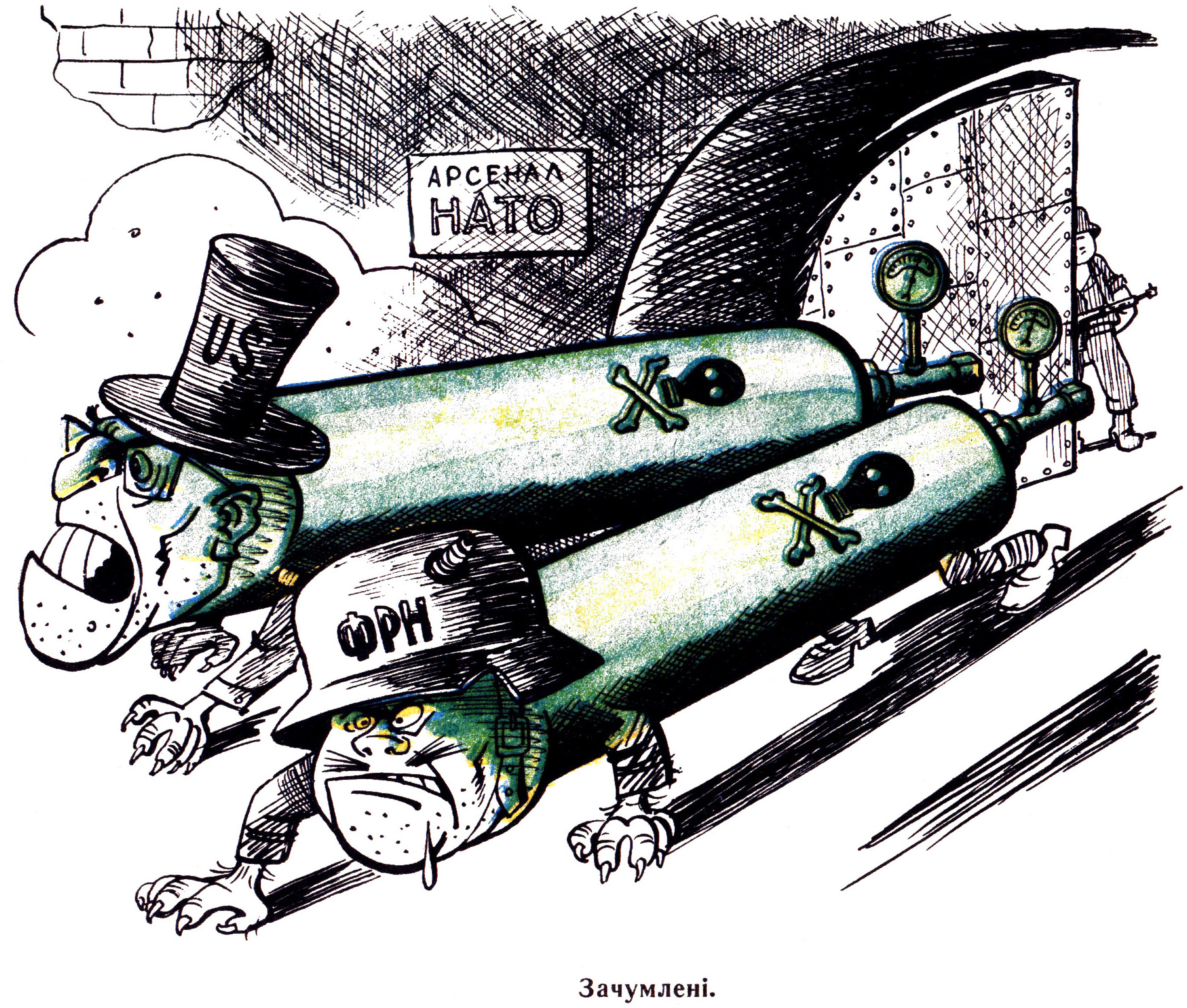

Зачумлені.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

ЖАБАМ НЕПЕРЕЛИВКИ

Ой, приманювало ж колись голубими плесами до себе славнозвісне озеро Лебедин, що на Сумщині! Приманювало силу-силенну дичини, мисливців та рибалок. Навіть лебеді в давні часи, кажуть, полюбляли задивлятися в його прозору глибінь. Недарма ж на старовинному гербі міста Лебедина зображена ця благородна птиця.

Тепер мисливця з рушницею або рибалку з вудкою на озеро й калачем не заманиш. Минулося... Навіть пляжники починають обходити його десятою дорогою. Тільки жаби все ще мужньо утримують цей єдиний великий водний рубіж поблизу міста. Але й їм стає непереливки. Як сонце вкладається спатоньки, далеко навкруги лунають сумні-пресумні жаб'ячі хори. Про що ж то голосять вони серед нічного безгоміння?

Якби начальник Сумського відділення Південної залізниці т. Журавович розумів жаб'ячу мову, то він дізнався б, що водне дзеркало озера зменшилося вже з 73 до 50 гектарів. Що береги його рясно заросли осокою, а вода щоліта зацвітає ядучою зеленню. Він би почув жалібні скарги на те, що залізничники станції Лебединська з давніх-давен викачують звідси воду для заправки паровозів, опускаючи забірні труби все глибше та глибше... А про те, щоб почистити озеро, впорядкувати його береги — досі нікому голова не боліла.

П'ють собі паровози водичку, по 5—6 гектарів озера осушуючи щорічно. П'ють її й холодильники місцевого м'ясокомбінату, котрому залізниця відпускає воду по комерційній ціні — по 11 копійок за кубометр. Жвава торгівля припинилась, було, після недавнього рішення райвиконкому про охорону озера Лебедин. Та на комбінаті відразу заволали пробі: гинемо без води! Після чого водопостачання відновилось.

До речі, в згаданому рішенні є й багато інших пунктів, які передбачають широкі роботи по відновленню і збереженню старовинної водойми.

Отут би й залізничникам відгукнутися, отут би й подати свої пропозиції... Та вони — як у рот води набрали.

В. БОЙКО.

Мал. А. СВИНЦОВА

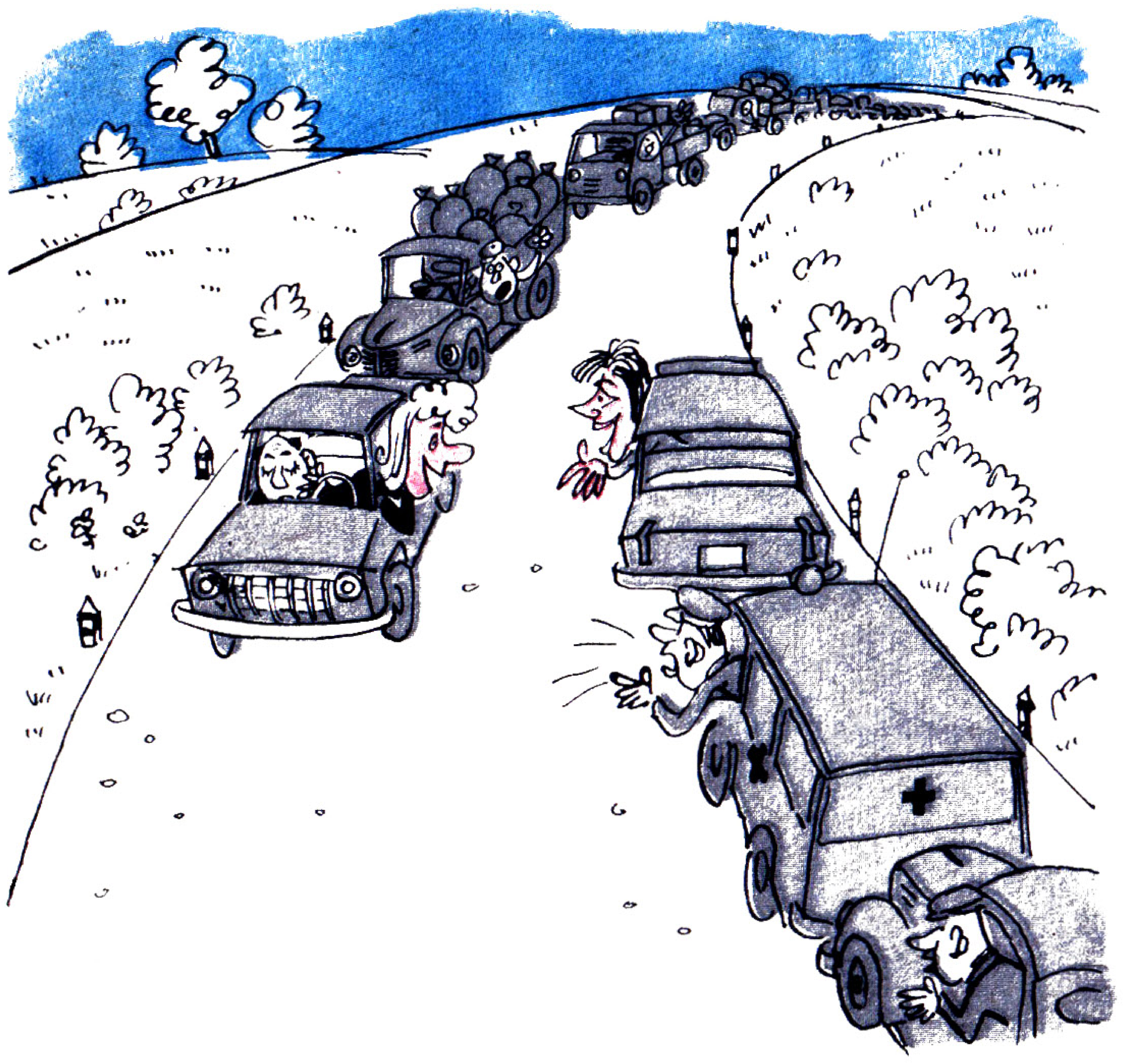

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

В. Г. Терещенко — колишній доцент Київського інженерно-будівельного інституту. Тепер він уже не доцент і живе на особливому «посиленому режимі». Його посадили за хабарництво. А неуки, котрі за хабарі з допомогою Терещенка пролізли в інститут з чорного ходу, з тріском вилетіли з вузу через парадний хід. А як же ті, хто допомагав хабарникові? Це запитання Перець поставив у фейлетоні «Кому і скільки», вміщеному в № 14 за цей рік.

Редакція одержала відповідь і на це запитання. Ректор інституту Ю. О. Вєтров та секретар парткому Ю. М. Костянтинов повідомили, що доценту кафедри вищої математики М. С. Федчуну оголошено догану, а старшого викладача кафедри фізики Л. І. Карпову увільнено від виконання обов'язків заступника декана загальнотехнічного факультету.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Чого це ви, Пилипівно, раптом за науку взялися?

— Ось піде, Степанівно, ваш онук до школи, тоді зрозумієте.

Перченя

КАВУНИ НЕ ВИННІ

— Де це ти порвав
штани?
Лазив знов по кавуни?
— Кавуни не винні:
Лазив я по дині!

В САДУ

— Де ти, синочку?
— В саду, в холодочку.
— Що робиш? — питаю.
— Брату помагаю.
— А що робить брат?
— Він їсть виноград!

БУЛО Б ДВА

І плаче, і рюмсає
Брат без кінця:
Згубив він сьогодні
Свого олівця.

Його ми втішали,
Як тільки могли.
Вже другий йому
Олівець ми дали.

Та він галасує,
Кричить — і кінець! —
— Чого тобі плакать?
Вже ж є олівець!

І тут ми почули
Такі от слова:
— Коли б не згубив,
То було б тепер два!

Грицько БОЙКО.

УЧИТЕЛЬ АНДРІЙКО

Після сніданку пішов дощик. Вихователька дитсадка оголосила, що прогулянка до річки відбудеться завтра.

— А зараз,— сказала вона,— дівчатка вчитимуть хлопчиків малювати квіточки, а потім хлопчики показуватимуть дівчаткам, як з паперу зробити літака.

Гра сподобалась. Усі побігли до своїх шухляд за олівцями і папером. Побіг і Андрійко. Згадавши, що його напарниця по грі вже тиждень хворіє, сів на стільця і заплакав. Він такі ж гарні літаки вміє робити, а вчити нікого!..

Сльози на Андрійковому обличчі помітила куховарка.

— Такий гарний і плачеш. Хай краще кіт плаче. Він і чорний, і брудний та ще й вреднючий.

Андрійко поглянув на кота, що сидів з заплющеними очима. Він не плакав.

— Ось зараз я тебе і навчу,— промовив Андрійко і приступив до роботи.

Він узяв кота на руки і почав тихенько давити його за хвостика. Кіт занявкав, але сльози з його очей не потекли. Тоді він натиснув сильніше. Кіт заверещав і почав дряпатися. Андрійко випустив кота і давай рюмсати. А чи заплакав кіт, він так і не бачив. Бо вгамувався лише перед обідом.

Коли прийшла мати і побачила, що він обмазаний йодом, Андрійко підійшов і сказав:

— Мамо, ти не хвилюйся. Я вже більше не буду вчити кота плакати.

І. ФОМІН.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ЄЖ» (Югославія), «ЛУДАШ МАТЬІ» (Угорщина), «СТЪРШЕЛ» (Болгарія), «ТЕМПО» (Італія), «УРЗІКА» (Румунія) та «ШПИЛЬКИ» (Польща).

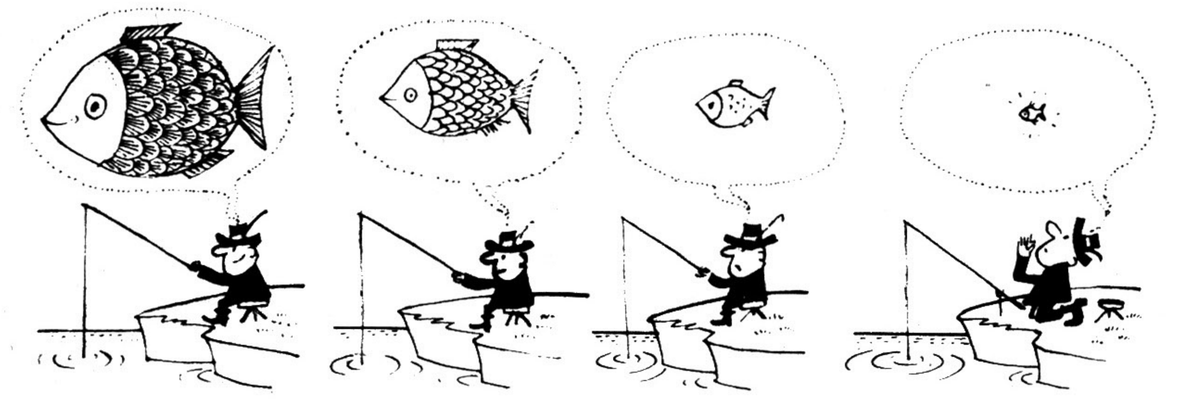

Без слів.

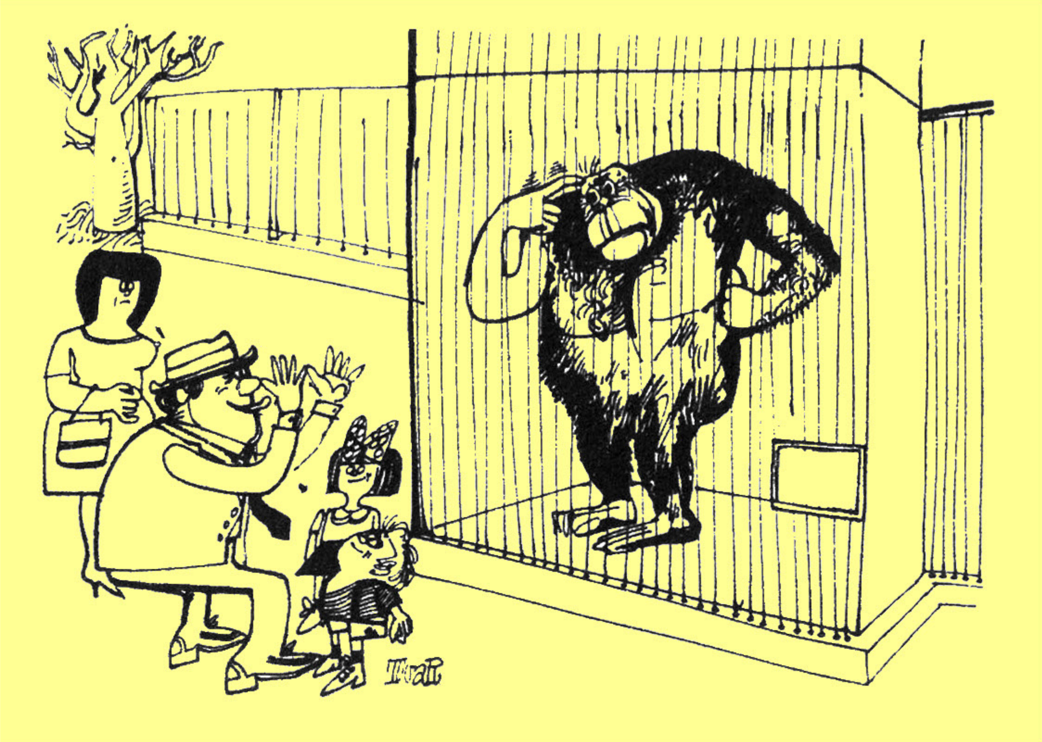

Без слів.

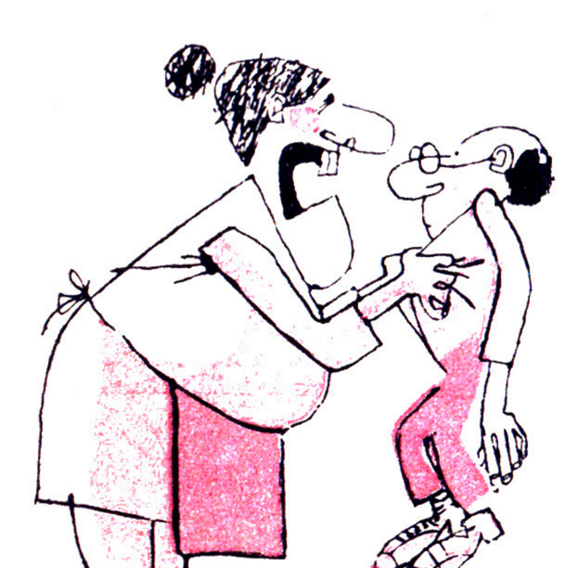

— Ти вже 25 років гризеш мою душу!

— А я приніс лише одного.

— За що її нагородили?
— Поставила рекорд! З'їла дуже багато книг...

Без слів.

— Чого ти лягаєш спати з котом?
— Мені весь час миші сняться...

Шановний Перче!

«Позаростали стежки, доріжки там, де ходили... підрядчиків ніжки». Отак, на новий лад співають відому пісню учні Шацького лісного технікуму на Волині. А що їм, бідолахам, лишається робити? Хіба що сумно заспівати. Шість років ведеться будівництво технікуму. Чотири підрядчики топтали стежки і доріжки до фундаменту майбутнього приміщення, але всі вони накивали п'ятами, не довівши діла до кінця. А учням доводиться по півкілометра топтати стежки від однієї класної кімнати до іншої. Давно заплутався на тих зарослих бур'янами доріжках, що ведуть до об'єкту, і керуючий будівельним управлінням № 75 С. М. Вертонян. Може, хоч ти, дорогий Перче, вкажеш т. Вертоняну новий підхід до його застарілої новобудови? Будемо тобі щиро вдячні.

В. СУЛЬКО,
директор технікуму,
В. ВАВІЛОВА,
секретар парторганізації та ін.

Ти, звичайно, знаєш оту народну забаву, коли на гладенький високий стовп вішають різні речі, але вони дістаються тільки найбільш спритним щасливчикам, котрі видряпаються на вершок того стовпа. Щось подібне до цього атракціону зробили на залізничній станції Кільчень Новомосковського району Дніпропетровської області. Тільки для шоферів. Тут побудували навантажувально-розвантажувальну площадку. А от 200 метрів дороги до неї не забрукували. І як тільки випадають дощі — до площадки добираються лише окремі водії — щасливчики. Більшості ж доводиться рвати машини з вантажем у багні, бігати за трактором, неймовірно нервувати.

Єдина людина, яка спокійно дивиться на все, це Василь Семенович Паросоцький — завідуючий райшляхвідділом. Він палець об палець не вдарив, щоб замостити отих 200 метрів дороги.

Просимо тебе, дорогий Перче, підказати керівникам Новомосковського райвиконкому, що отой атракціон на станції Кільчень не тільки невеселий, але й дорого обходиться колгоспам і державі.

Група водіїв
автомашин.

До колекції довгобудів, про які ти писав на своїх сторінках, хочу додати ще один бородатий об'єкт: дитячий садок-ясла Збаразького цукрозаводу на 185 місць. Щоправда, борода в нього не така вже й пишна, якщо підходити до строків з арифметичною міркою. Будівництво почато в березні 1966 р. Отже, пішов лише четвертий рік. А в твоїй колекції є й десятирічні бородані.

Але, згідно норм Держбуду, такі споруди повинні здаватися через 8 місяців. Таким чином трест «Тернопільпромбуд», що зводить дитсадок-ясла у Збаражі, зірвав уже п'ять пускових строків (хоч і зобов'язувався кожного року здати об'єкт в строк!). Останнім «остаточним» терміном здачі трест визначив III квартал цього року. Але пішов уже IV квартал, а кінця будівництву не видно. Зате керуючого трестом А. А. Седаліщева тепер обсіли неймовірні клопоти: визначення шостого, сьомого і т. д. «остаточних» строків закінчення збаразької будови.

Як бачиш, Перче, дуже важка робота. Так і язик заболіти може!

Г. ПЕРЕКРЕСТЕНКО,
нач. відділу капітального будівництва
Тернопільського бурякоцукротресту.

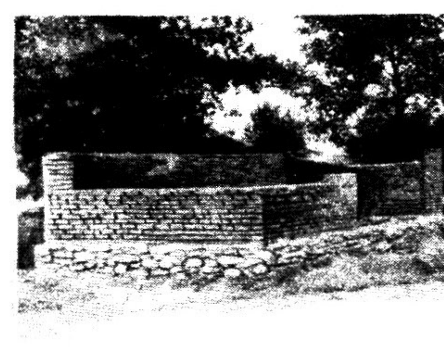

Чи зумів би ти вмістити на своїх сторінках оце фото, а перед своїм мільйонним читачем поставити одне-однісіньке питання: «Читачу, ти віриш, що це автобусна будка?»

Якщо хтось справді повірить, то нехай негайно про це сповістить Георгія Ананійовича Пруса — начальника Старокостянтинівської дорожно-експлуатаційної дільниці. Начальник неймовірно зрадіє. Бо саме Георгій Ананійович протягом трьох років усіх запевняє, що оця недобудка, що стоїть на шляху Красилів—Заслучне, не що інше, як автобусна будка.

М. ЛИБА,
секретар парткому колгоспу
«Радянська Україна».

Красилівський район
Хмельницької області.

КОЛОНКА ГРАФОМАНА

«Прошу надрукувати в журналі «Перець» все те, що я написав на 19 сторінках. Свого ім'я і прізвища, де я живу я не буду писати, а підпишуся псевдонімом, а коли в «Перцеві» надрукують всі частини мого твору то я напишу своє ім'я, і де я живу.

Соломон Премудрий».

— Колего Соломоне, не доводьте до гріха. Залишайтеся інкогніто!

* * *

«Висловіть вашу думку, чи є в моїх гуморесках раціональні зерна і де вони? Л.».

— Є. Але трапилась несподівана прикрість: редакційна курка, яку ми вирощуємо на громадських засадах, випадково їх поклювала. На курку накладено стягнення.

* * *

«Надсилаю частину своїх творів не для слави, а із скромності. Можете їх викинути. Може, й мені полегшає. С.».

— Викинули. Шліть усе інше. Гарантуємо повне полегшення.

* * *

«Надсилаю на вашу редакцію мою, так би мовити, гумореску... М.».

— Цілком згодні з вашою думкою.

* * *

«Якщо дозволите — завалю вас подібними гуморесками. Г. С.».

— Отак живцем? Ех, дорогий товаришу, немає у вас жалю до своїх ближніх!

* * *

«Сповістіть вашу передню думку щодо можливості використання гумоupесок в журналі. П. С.».

— Яку-яку?

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що на Івано-Франківщині не виконується рішення обласного партійно-господарчого активу (прийнятого ще у 1966 році) про відкриття в Івано-Франківську та в чотирьох райцентрах — Долині, Надвірній, Калуші й Коломиї — магазинів спортивних товарів, розповідалося у фейлетоні «Біг на місці» («Перець» № 6).

Заступник голови виконкому Івано-Франківської облради т. Ворожун повідомив редакцію, що виконком облради вжив заходів, щоб до кінця року розгорнути торгівлю спорттоварами в області. Для обласної контори республіканської фірми «Спорттовари» в Івано-Франківську виділено спеціальне приміщення.

Калуський міськвиконком теж надав приміщення для відкриття спеціалізованого магазину «Спорттовари». У м. Коломиї при магазині № 3 «Каштан» відкрито відділ спортивних і туристських товарів. Почали працювати магазини по продажу спорттоварів у Надвірній і в Долині.

★ «Як засядем, браття?» — у фейлетоні під такою назвою Перець у № 9 критикував начальника Харківського спеціалізованого управління № 600 тресту «Укргідромеханізація» Горохова, директора інструментального заводу Рашевського та директора парку культури і відпочинку ім. Маяковського Гольверика за фінансово-господарські порушення.

Секретар Харківського міськкому КП України т. Лябога повідомив, що факти ствердились.

Бюро Харківського міськкому КП України наклало на О. Г. Горохова суворе партійне стягнення. А виконком міськради та обласний комітет народного контролю наклали стягнення на Рашевського та Гольверика. Їм запропоновано відшкодувати незаконні витрати.

Страшне перо не в гусака...

«Слухали: заяву художника про виписку гумових чобіт.
Рішили: виписати художникові гумові чоботи для оформлення наглядної агітації».

(Із рішення).

Зібрав О. СУМНИЙ.
с. Узин Івано-Франківського району
Івано-Франківської області.

* * *

«Я гражданін села тесновка, катигорически заявляю. Що як я йшов на станцію Лугини то меня догнал москвич в якому їхав голова і мене збила з ног и навзнич упал в большую калюжу і очень запачкался. Прошу голову яка їхала в машині наказать».

(Із скарги).

Надіслав Н. САРАФИН.
Село Теснівка Житомирської області.

* * *

«Андрушівській чайній потрібен їздовий з нахилом столяра і маляра. Адміністрація».

Повідомили А. ОЛЬШЕВСЬКИЙ, В. РУДЮК.
м. Андрушівка
Житомирської області.

«Ми з ним дуже вірно і кріпко дружили, і від цієї дружби в нас у майбутньому народився ребьйонок-син».

(З пояснення).

—

«Вона страждає печінкою і стверджує, що я її навмисне вдарив по цьому члену організму, але ж я навіть не знаю про місце її знаходження».

(З пояснення).

—

«Я голосував на асфальті і не помітив, як він на мене наїхав, засліпивши мене своїми фарами».

(З пояснювальної записки).

—

«Побачивши живу мішень у вигляді зайця я забувся, що це запрєтная зона».

(З пояснювальної записки)

Зібрали А. ПАХОМОВА, А. НАНОВСЬКА.
м. Козятин.

* * *

«Штатно-відповідальні особи по цивільній обороні знаходяться в тумбочці директора школи».

(Виписка з наказу по школі).

Надіслав О. ЦИМБАЛЮК.
с. Пісники Млинівського району
Ровенської області.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ПЕРЕЦЬ

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець»
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79

Журнал «Перець» № 19 (821)
(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

БФ 13337. Здано до набору 2. IX. 1969 р. Підписано до друку 18. IX. 1969 р. Формат паперу 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Тираж 1.800.000. Зам. 04624.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна».
Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. В. ГАЛИНСЬКОГО

— Привіт, колего! Що новенького в світі мистецтва?..

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

ПАЛЬЦІ ОДНІЄЇ РУКИ